

Dziennik Urzędowy C 236

Unii Europejskiej

Tom 51

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

13 września 2008

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści	Strona
	IV <i>Zawiadomienia</i>	
	ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ	
	Trybunał Sprawiedliwości	
2008/C 236/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 223 z 30.8.2008.	1
	V <i>Ogłoszenia</i>	
	POSTĘPOWANIA SĄDOWE	
	Trybunał Sprawiedliwości	
2008/C 236/02	Sprawa C-504/06: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 92/57/EWG — Minimalne wymagania bezpieczeństwa i ochrony zdrowia na tymczasowych lub ruchomych budowach — Artykuł 3 ust. 1 — Nieprawidłowa transpozycja)	2
2008/C 236/03	Sprawa C-142/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo de Madrid — Hiszpania) — Ecologistas en Acción-CODA przeciwko Ayuntamiento de Madrid (Dyrektywy 85/337/EWG i 97/11/WE — Ocena skutków wywieranych przez przedsięwzięcia na środowisko naturalne — Roboty polegające na przebudowie i ulepszeniu dróg miejskich — Obowiązek oceny)	2

2008/C 236/04	Sprawa C-204/07 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 lipca 2008 r. — C.A.S. SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Układ stowarzyszeniowy EWG — Turcja — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuł 239 — Wspólnotowy kodeks celny — Zwrot i umorzenie należności celnych przywozowych — Przywożone z Turcji koncentraty soku owocowego — Świadcstwa przewozowe — Podrobienie — Szczególna sytuacja)	3
2008/C 236/05	Sprawa C-237/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Dieter Janecek przeciwko Freistaat Bayern (Dyrektywa 96/62/WE — Ocena i zarządzanie jakością otaczającego powietrza — Ustalenie dopuszczalnej wartości — Prawo osoby trzeciej doznającej uszczerbku na zdrowiu do wystąpienia o sporządzenie planu działania)	3
2008/C 236/06	Sprawa C-493/07: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Słowackiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/22/WE — Artykuł 26 ust. 3 — Łączność elektroniczna — Sieci i usługi — Jeden europejski numer alarmowy — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)	4
2008/C 236/07	Sprawa C-127/08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland — Irlandia) — Blaise Baheten Metock, Hanette Eugenie Ngo Ikeng, Christian Joel Baheten, Samuel Zion Ikeng Baheten, Hencheal Ikogho, Donna Ikogho, Roland Chinedu, Marlene Babucke Chinedu, Henry Igboanusi, Roksana Batkowska przeciwko Minister for Justice, Equality and Law Reform (Dyrektywa 2004/38/WE — Prawo obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Członkowie rodziny będący obywatelami państw trzecich — Obywatele państw trzecich, którzy wjechali do przyjmującego państwa członkowskiego przed zawarciem małżeństwa z obywatelem Unii)	4
2008/C 236/08	Sprawa C-364/07: Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Monomeles Protodikeio Kerkyras — Grecja) — Vassilakis Spyridon, Theodoros Gkisdakis, Petros Grammenos, Nikolaos Grammenos, Theodosios Grammenos, Maria Karavassili, Eleftherios Kontomaris, Spyridon Komninos, Theofilos Mesimeris, Spyridon Monastiriotis, Spyridon Moumouris, Nektaria Mexa, Nikolaos Pappas, Christos Vlachos, Alexandros Grasselis, Stamatios Kourtelesis, Konstantinos Poulimenos, Savvas Sideropoulos, Alexandros Dellis, Michail Zervas, Ignatios Koskieris, Dimitiros Daikos, Christos Dranos przeciwko Dimos Kerkyras (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu Trybunału — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony — Kolejno następujące po sobie umowy o pracę na czas określony w sektorze publicznym — Pojęcie „kolejnych umów” i „obiektywnych powodów” uzasadniających odnawianie takich umów — Sposoby przeciwdziałania nadużyciom — Sankcje — Uregulowania krajowe dotyczące sporów i skarg — Zakres obowiązku interpretacji zgodnej z prawem wspólnotowym)	5
2008/C 236/09	Sprawa C-265/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 19 czerwca 2008 r. — Federutility i in. przeciwko Autorità per l'energia elettrica e il gas	6
2008/C 236/10	Sprawa C-274/08: Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji	7
2008/C 236/11	Sprawa C-276/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez le Tribunal administratif (Luksemburg) w dniu 26 czerwca 2008 r. — Miloud Rimoumi, Gabrielle Suzanne Marie Prick przeciwko Ministre des Affaires Étrangères et de l'Immigration	8
2008/C 236/12	Sprawa C-285/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 30 czerwca 2008 r. — Société Moteurs Leroy Somer przeciwko Société Dalkia France, Société Ace Europe	8

2008/C 236/13	Sprawa C-287/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Milano (Włochy) w dniu 30 czerwca 2008 r. — Crocefissa Savia i in. przeciwko Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca i in.	9
2008/C 236/14	Sprawa C-301/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Luksemburg) w dniu 7 lipca 2008 r. — Irène Bogiatzi, po mężu Ventouras przeciwko Deutscher Luftpool, spółce Luxair SA, Wspólnotom Europejskim, Skarbowi państwa Wielkiego Księstwa Luksemburga, Le Foyer Assurances SA	9
2008/C 236/15	Sprawa C-317/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Ischia (Włochy) w dniu 15 lipca 2008 r. — Rosalba Alassini przeciwko Telecom Italia SpA	10
2008/C 236/16	Sprawa C-318/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Ischia (Włochy) w dniu 15 lipca 2008 r. — Filomena Califano przeciwko Wind SpA	10
2008/C 236/17	Sprawa C-319/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Ischia (Włochy) w dniu 15 lipca 2008 r. — Lucia Anna Giorgia Iacono przeciwko Telecom Italia SpA	11
2008/C 236/18	Sprawa C-320/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Ischia (Włochy) w dniu 15 lipca 2008 r. — Multiservice Srl przeciwko Telecom Italia SpA	11
2008/C 236/19	Sprawa C-323/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Hiszpania) w dniu 16 lipca 2008 r. — Ovidio Rodriguez Mayor, Pilar Pérez Boto, Pedro Gallego Morzillo, Alfonso Francisco Pérez, Juan Marcelino Gabaldón Morales, Marta María Maestro Campo i Bartolomé Valera Huete przeciwko Herencia yacente po Rafaelu De Las Heras Dávili, Sagrario de las Heras Dávili i Fondo de Garantía Salarial	12
2008/C 236/20	Sprawa C-328/08: Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii	12
2008/C 236/21	Sprawa C-365/06: Postanowienie prezesa trzeciej izby Trybunału z dnia 3 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	13
2008/C 236/22	Sprawa C-31/08: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 6 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	13
Sąd Pierwszej Instancji		
2008/C 236/23	Sprawa T-251/06: Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2008 r. — Meyer-Falk przeciwko Komisji	14
2008/C 236/24	Sprawa T-273/08: Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2008 r. — X Technology Swiss GmbH przeciwko OHIM	14
2008/C 236/25	Sprawa T-276/08: Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2008 r. — Al-Aqsa przeciwko Radzie	15
2008/C 236/26	Sprawa T-277/08: Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2008 r. — Bayer Healthcare przeciwko OHIM — Laboratorios ERN (CITRACAL)	15
2008/C 236/27	Sprawa T-284/08: Skarga wniesiona w dniu 21 lipca 2008 r. — People's Mojahedin of Iran przeciwko Radzie	16
2008/C 236/28	Sprawa T-292/08: Skarga wniesiona w dniu 23 lipca 2008 r. — Inditex przeciwko OHIM	16

IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

(2008/C 236/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 223 z 30.8.2008.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

Dz.U. C 197 z 2.8.2008.

Dz.U. C 183 z 19.7.2008.

Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Dz.U. C 158 z 21.6.2008.

Dz.U. C 142 z 7.6.2008.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 lipca 2008 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice
Włoskiej

(Sprawa C-504/06) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Dyrektywa 92/57/EWG — Minimalne wymagania bezpieczeń-
stwa i ochrony zdrowia na tymczasowych lub ruchomych budo-
wach — Artykuł 3 ust. 1 — Nieprawidłowa transpozycja)

(2008/C 236/02)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele:
 L. Pignataro-Nolin i I. Kaufmann-Bühler, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: I. Braguglia,
 pełnomocnik i W. Ferrante, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Niepra-
 widłowe wdrożenie art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 92/57/WE z
 dnia 24 czerwca 1992 r. w sprawie wdrożenia minimalnych
 wymagań bezpieczeństwa i ochrony zdrowia na tymczasowych
 lub ruchomych budowach (ósma szczegółowa dyrektywa w
 rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) — Wyzna-
 czenie koordynatorów do spraw bezpieczeństwa i ochrony
 zdrowia na budowach, w których uczestniczy kilka przedsię-
 wzięć

Sentencja

1) Ni dokonując prawidłowej transpozycji do prawa włoskiego art. 3
 ust. 1 dyrektywy Rady 92/57/WE z dnia 24 czerwca 1992 r. w
 sprawie wdrożenia minimalnych wymagań bezpieczeństwa i ochrony
 zdrowia na tymczasowych lub ruchomych budowach (ósmej szcze-

gółowej dyrektywy w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy
 89/391/EWG)

2) Każda ze stron ponosi swoje własne koszty

⁽¹⁾ Dz.U. C 42 z 24.2.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 lipca 2008 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo de
Madrid — Hiszpania) — Ecologistas en Acción-CODA
przeciwko Ayuntamiento de Madrid

(Sprawa C-142/07) ⁽¹⁾

(Dyrektywy 85/337/EWG i 97/11/WE — Ocena skutków
wywieranych przez przedsięwzięcia na środowisko naturalne
— Roboty polegające na przebudowie i ulepszeniu dróg miej-
skich — Obowiązek oceny)

(2008/C 236/03)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado Contencioso-Administrativo de Madrid

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ecologistas en Acción-CODA

Strona pozwana: Ayuntamiento de Madrid

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Juzgado Contencioso-Administrativo de Madrid — Wykładnia dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40) — Przedsięwzięcia ulepszenia dróg miejskich w strefach o dużym zaludnieniu lub dotyczące krajobrazu o znaczeniu historycznym, kulturalnym lub archeologicznym — Podleganie procedurze oceny z racji ich charakteru, rozmiaru i skutków — Możliwość zastosowania kryteriów z wyroku Trybunału w sprawie C-332/04 Komisja przeciwko Hiszpanii

Sentencja

Dyrektywę Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienioną dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r., należy interpretować w ten sposób, że przewiduje ona ocenę wpływu na środowisko przedsięwzięć przebudowy i ulepszenia dróg miejskich, niezależnie od tego, czy chodzi o przedsięwzięcia określone w załączniku I pkt 7 lit. b) lub c) tej dyrektywy, czy o przedsięwzięcia określone w załączniku II pkt 10 lit. e) lub pkt 13) tiret pierwsze tej dyrektywy, które z powodu ich charakteru, rozmiarów lub lokalizacji i w danym przypadku z uwzględnieniem ich współoddziaływania z innymi przedsięwzięciami, mogą znacząco oddziaływać na środowisko naturalne.

(¹) Dz.U. C 129 z 9.6.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 lipca 2008 r. — C.A.S. SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-204/07 P) (¹)

(Odwołanie — Układ stowarzyszeniowy EWG — Turcja — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuł 239 — Wspólnotowy kodeks celny — Zwrot i umorzenie należności celnych przywozowych — Przywożone z Turcji koncentraty soku owocowego — Świadczenia przewozowe — Podrobienie — Szczególna sytuacja)

(2008/C 236/04)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: C.A.S. SpA (przedstawiciel: D. Ehle, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Patakia i S. Schönberg, pełnomocnicy, M. Núñez-Müller, Rechtsanwalt)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 6 lutego 2007 r. w sprawie T-23/03 C.A.S. przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę w przedmiocie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji REC 10/01 z dnia 18 października 2002 r. dotyczącej wniosku o umorzenie należności celnych przywozowych pokrytych po zwolnieniu towarów w odniesieniu do koncentratów soków owocowych pochodzących z Turcji przywożonych w oparciu o świadectwa pochodzenia, które w wyniku przeprowadzonej późniejszej kontroli okazały się fałszywe — Uchybienia i błędy ze strony władz tureckich oraz Komisji mogące doprowadzić do powstania szczególnej sytuacji w rozumieniu art. 239 rozporządzenia Komisji nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) — Rozłożenie ciężaru dowodu co do wystąpienia szczególnej sytuacji — Kwalifikacja prawna dokumentów i stanu faktycznego

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 6 lutego 2007 r. w sprawie T-23/03 CAS przeciwko Komisji zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważność art. 2 decyzji Komisji z dnia 18 października 2002 r. (REC 10/01).
- 3) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania obydwu instancji.

(¹) Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Dieter Janecek przeciwko Freistaat Bayern

(Sprawa C-237/07) (¹)

(Dyrektywa 96/62/WE — Ocena i zarządzanie jakością otaczającego powietrza — Ustalenie dopuszczalnej wartości — Prawo osoby trzeciej doznającej uszczerbku na zdrowiu do wystąpienia o sporządzenie planu działania)

(2008/C 236/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dieter Janecek

Strona pozwana: Freistaat Bayern

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia art. 7 ust. 3 dyrektywy Rady 96/62/WE z dnia 27 września 1996 r. w sprawie oceny i zarządzania jakością otaczającego powietrza (Dz.U. L 296, s. 55) — Prawo osoby trzeciej doznającej uszczerbku na zdrowiu do wystąpienia o sporządzenie planu działania, o którym mowa w tej dyrektywie, w sytuacji, gdy osobie tej przysługuje na podstawie prawa krajowego prawo do dochodzenia przed sądami o podjęcie środków przeciwdziałających przekroczeniu dopuszczalnej wartości emisji pyłu

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 3 dyrektywy Rady 96/62/WE z dnia 27 września 1996 r. w sprawie oceny i zarządzania jakością otaczającego powietrza, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r. 96/62 powinien być interpretowany w ten sposób, że w przypadku niebezpieczeństwa przekroczenia dopuszczalnych wartości lub progów alarmowych, bezpośrednio dotknięte tym jednostki mogą domagać się od właściwych organów krajowych sporządzenia planu działań, także wówczas gdy na podstawie prawa krajowego przysługują im inne środki umożliwiające wystąpienie do tych organów o podjęcie środków w celu zwalczania zanieczyszczenia atmosferycznego.
- 2) Państwa członkowskie w ramach planu działań i w perspektywie krótkoterminowej, są zobowiązane, pod kontrolą sądów krajowych, jedynie do przyjęcia środków, które umożliwią ograniczenie do minimum niebezpieczeństwa przekroczenia dopuszczalnych wartości lub progów alarmowych i stopniowe osiągnięcie poziomów znajdujących się poniżej tych wartości, z uwzględnieniem okoliczności faktycznych i ogółu wchodzących w grę interesów.

(¹) Dz.U. C 183 z 4.8.2007.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Słowackiej

(Sprawa C-493/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/22/WE — Artykuł 26 ust. 3 — Łączność elektroniczna — Sieci i usługi — Jeden europejski numer alarmowy — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)

(2008/C 236/06)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Braun oraz J. Javorský, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowacka (przedstawiciel: J. Čorba, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do art. 26 ust. 3 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51)

Sentencja

- 1) Nie zapewniając, że przedsiębiorstwa, które prowadzą publiczne sieci telefoniczne, udostępnią w stopniu technicznie możliwym władzom zajmującym się ratownictwem informacje o miejscu przebywania osoby wywołującej, w odniesieniu do wywołań jednego europejskiego numeru alarmowego „112”, Republika Słowacka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 26 ust. 3 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej).
- 2) Republika Słowacka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 315 z 22.12.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland — Irlandia) — Blaise Baheten Metock, Hanette Eugenie Ngo Ikeng, Christian Joel Baheten, Samuel Zion Ikeng Baheten, Hencheal Ikogho, Donna Ikogho, Roland Chinedu, Marlene Babucke Chinedu, Henry Igboanusi, Roksana Batkowska przeciwko Minister for Justice, Equality and Law Reform

(Sprawa C-127/08) (¹)

(Dyrektywa 2004/38/WE — Prawo obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Członkowie rodziny będący obywatelami państw trzecich — Obywatele państw trzecich, którzy wjechali do przyjmującego państwa członkowskiego przed zawarciem małżeństwa z obywatelem Unii)

(2008/C 236/07)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Blaise Baheten Metock, Hanette Eugenie Ngo Ikeng, Christian Joel Baheten, Samuel Zion Ikeng Baheten, Hencheal Ikogho, Donna Ikogho, Roland Chinedu, Marlene Babucke Chinedu, Henry Igboanus, Roksana Batkowska

Strona pozwana: Minister for Justice, Equality and Law Reform

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court, Irlandia — Wykładnia art. 3 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz. U. L 158, s. 77) — Małżonek będący obywatelem państwa trzeciego — Uregulowania krajowe przyjmującego państwa członkowskiego uzależniające prawo pobytu członków rodziny od wcześniejszego zgodnego z prawem pobytu w innym państwie członkowskim

Sentencja

- 1) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów państwa członkowskiego, które wymagają, dla skorzystania z przepisów tej dyrektywy, aby obywatel państwa trzeciego, będący współmałżonkiem obywatela Unii zamieszkującego w tym państwie członkowskim, którego obywatelstwa nie posiada, przebywał wcześniej zgodnie z prawem w innym państwie członkowskim, przed jego przybyciem do przyjmującego państwa członkowskiego.
- 2) Wykładni art. 3 ust. 1 dyrektywy 2004/38 należy dokonywać w ten sposób, że obywatel państwa trzeciego, będący współmałżonkiem obywatela Unii zamieszkującego w państwie członkowskim, którego obywatelstwa nie posiada, który towarzyszy temu obywatelowi Unii lub dołącza do niego, korzysta z przepisów rzeczony dyrektywy, niezależnie od miejsca i daty zawarcia przez nich związku małżeńskiego oraz sposobu, w jaki ten obywatel państwa trzeciego wjechał do przyjmującego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 116 z 9.5.2008.

Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Monomeles Protodikeio Kerkyras — Gracja) — Vassilakis Spyridon, Theodoros Gkisdakis, Petros Grammenos, Nikolaos Grammenos, Theodosios Grammenos, Maria Karavassili, Eleftherios Kontomaris, Spyridon Komninos, Theofilos Mesimeris, Spyridon Monastiriotis, Spyridon Moumouris, Nektaria Mexa, Nikolaos Pappas, Christos Vlachos, Alexandros Grasselis, Stamatios Kourtelesis, Konstantinos Poulimenos, Savvas Sideropoulos, Alexandros Dellis, Michail Zervas, Ignatios Koskieris, Dimitiros Daikos, Christos Dranos przeciwko Dimos Kerkyras

(Sprawa C-364/07) (¹)

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu Trybunału — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony — Kolejno następujące po sobie umowy o pracę na czas określony w sektorze publicznym — Pojęcie „kolejnych umów” i „obiektywnych powodów” uzasadniających odnawianie takich umów — Sposoby przeciwdziałania nadużyciom — Sankcje — Uregulowania krajowe dotyczące sporów i skarg — Zakres obowiązku interpretacji zgodnej z prawem wspólnotowym)

(2008/C 236/08)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Monomeles Protodikeio Kerkyras

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vassilakis Spyridon, Theodoros Gkisdakis, Petros Grammenos, Nikolaos Grammenos, Theodosios Grammenos, Maria Karavassili, Eleftherios Kontomaris, Spyridon Komninos, Theofilos Mesimeris, Spyridon Monastiriotis, Spyridon Moumouris, Nektaria Mexa, Nikolaos Pappas, Christos Vlachos, Alexandros Grasselis, Stamatios Kourtelesis, Konstantinos Poulimenos, Savvas Sideropoulos, Alexandros Dellis, Michail Zervas, Ignatios Koskieris, Dimitiros Daikos, Christos Dranos

Strona pozwana: Dimos Kerkyras

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Monomeles Protodikeio Kerkyras — Wykładnia klauzuli 5 ust. 1 i 2 załącznika do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. L 175, s. 43) — Umowy o pracę zawierane z administracją publiczną — Pojęcie obiektywnych powodów uzasadniających odnawianie bez ograniczeń kolejnych umów na czas określony — Pojęcie kolejnych umów

Sentencja

- 1) W przypadku spóźnionego transponowania do systemu prawnego państwa członkowskiego dyrektywy, a także w braku bezpośredniej skuteczności właściwych postanowień tej dyrektywy, z chwilą upływu terminu na transpozycję tej dyrektywy sądy krajowe mają obowiązek interpretowania prawa krajowego, na ile to możliwe, w świetle treści i celu tej dyrektywy, aby uzyskać rezultat w niej zamierzony, dając pierwszeństwo takiej wykładni przepisów krajowych, która najlepiej służy temu celowi, aby osiągnąć rozwiązanie zgodne z postanowieniami teże dyrektywy.
- 2) Klauzulę 5 ust. 1 lit. a) porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., figurującego w załączniku do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r., dotyczącego porozumienia ramowego ETUC, UNICE i CEEP w sprawie pracy na czas określony, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona posługiwaniu się kolejnymi umowami o pracę na czas określony uzasadnionemu tylko tym, że obowiązek zawierania umów na czas określony został ustanowiony w krajowym przepisie ustawowym lub wykonawczym o zasięgu ogólnym. Przeciwnie, pojęcie „obiektywnych powodów” w rozumieniu tej klauzuli wymaga, by skorzystanie z tego szczególnego rodzaju stosunku pracy, w postaci przewidzianej prawem krajowym, było uzasadnione występowaniem konkretnych przyczyn związanych w szczególności z danym rodzajem działalności i warunkami jej wykonywania.
- 3) Klauzulę 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona co do zasady uregulowaniom krajowym, takim jak te, których dotyczy trzecie pytanie prejudycjalne, na mocy których umowy o pracę lub stosunki pracy na czas określony uważane są za „kolejne” w rozumieniu tej klauzuli tylko jeżeli przerwa między nimi nie przekroczyła trzech miesięcy.
- 4) W okolicznościach takich, jakie wystąpiły w sprawie będącej przedmiotem postępowania głównego, porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że o ile wewnętrzny system prawny danego państwa członkowskiego nie wydaje się zawierać w danym sektorze innych skutecznych sposobów uniknięcia i, ewentualnie, sankcjonowania nadużywania kolejno następujących po sobie umów na czas określony, sprzeciwia się ono zastosowaniu zasady prawa krajowego zawierającej w odniesieniu do sektora publicznego bezwzględny zakaz przekształcania w umowy na czas nieokreślony kolejnych umów o pracę na czas określony, które, jako służące zaspokojeniu „zwykłych i stałych potrzeb” pracodawcy, należy uznać za nadużycie. Do sądu krajowego należy jednak zbadanie, zgodnie ze spoczywającym na nim obowiązkiem interpretacji prawa krajowego w zgodzie z prawem wspólnotowym, czy krajowy system prawny nie zawiera tych innych skutecznych sposobów uniknięcia i, ewentualnie, sankcjonowania nadużywania kolejno następujących po sobie umów na czas określony.
- 5) Zasada skuteczności (*effet utile*) prawa wspólnotowego i porozumienia ramowe w sprawie pracy na czas określony nie sprzeciwiają się, co do zasady przepisowi krajowemu, zgodnie z którym możliwość przekształcania umów na czas określony

w umowy na czas nieokreślony należy do właściwości niezależnego organu administracyjnego. Do sądu krajowego należy jednak czuwanie nad zagwarantowaniem prawa do skutecznej ochrony sądowej w poszanowaniu zasad skuteczności i równości.

(¹) Dz.U. C 247 z 20.10.2007.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 19 czerwca 2008 r. — Federutility i in. przeciwko Autorità per l'energia elettrica e il gas

(Sprawa C-265/08)

(2008/C 236/09)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Federutility, Assogas, Libarna Gas spa, Collino Commercio spa, Sadori gas spa, Egea Commerciale, E.On Vendita srl, Sorgania spa

Strona pozwana: Autorità per l'energia elettrica e il gas

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 23 dyrektywy 2003/55/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r., który reguluje otwarcie rynku gazu, należy zgodnie z zasadami wynikającymi z Traktatu WE dokonywać w ten sposób, że przepis krajowy (i akty wykonawcze do tego przepisu), który po dniu 1 lipca 2007 r. zachowuje na rzecz krajowego urzędu regulacji uprawnienie określenia cen referencyjnych dostaw gazu ziemnego odbiorcom będącym gospodarstwami domowymi (stanowiącym nieokreśloną i niezdefiniowaną w grupach referencyjnych kategorię, która sama z siebie nie zakłada oceny trudnych socjalnie i finansowo sytuacji, mogących uzasadniać ustalenie rzeczonych cen referencyjnych), które przedsiębiorstwa zajmujące się dystrybucją i sprzedażą, w ramach zobowiązań z tytułu świadczenia usług o charakterze użyteczności publicznej, zobowiązane są zawrzeć w swej ofercie handlowej, jest niezgodny z tym artykułem dyrektywy i zasadami wspólnotowymi

2) Czy też wykładni tego przepisu (ww. art. 23) w związku z art. 3 dyrektywy 2003/55/WE (który stanowi, że państwa członkowskie mogą w ogólnym interesie ekonomicznym, nałożyć na przedsiębiorstwa w sektorze gazowniczym, zobowiązania z tytułu świadczenia usług o charakterze użyteczności publicznej dotyczące, dla potrzeb niniejszego postępowania, ceny dostaw) należy dokonywać w ten sposób, że nie jest sprzeczny z przywołanymi przepisami wspólnotowymi przepis krajowy, który uwzględniając szczególną sytuację rynku, charakteryzującego się utrzymującym się brakiem „efektywnej konkurencji”, przynajmniej w sektorze sprzedaży hurtowej, przyznaje możliwość określania na drodze administracyjnej ceny referencyjnej gazu ziemnego, którą każdy sprzedawca w ramach usługi powszechnej ma obowiązkowo zawrzeć w ofertach handlowych proponowanych swoim odbiorcom będącym gospodarstwami domowymi, mimo że wszyscy odbiorcy powinni być uważani za „uprawnionych [do wyboru dostawcy]”.

(¹) Dz.U. L 176, s. 57.

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-274/08)

(2008/C 236/10)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Schima oraz P. Dejmek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując odpowiednich środków zapewniających, że wymogi dotyczące rozdziału funkcjonalnego między interesami w zakresie dystrybucji i produkcji w przedsiębiorstwie zintegrowanym pionowo zostaną spełnione, zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. b) i c) dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE (¹) oraz nie nakładając na organ regulacyjny

odpowiedzialności za zatwierdzanie, przed ich wejściem w życie, metod stosowanych do wyliczania lub ustanawiania warunków dla przyłączenia i dostępu do sieci krajowych, łącznie z taryfami za przesyłanie i dystrybucję, zgodnie z art. 23 ust. 2 lit. a), Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom, które ciąży na nim na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Królestwo Szwecji na poparcie twierdzenia, że art. 15 ust. 2 lit. b) i c) został przetransponowany do prawa szwedzkiego powołuje się na liczne przepisy ustawy o energii elektrycznej (ellagen), z których wynika między innymi, że zarządzanie siecią (działalność obejmująca dystrybucję) powinno być przedmiotem odrębnej księgowości oraz że audytorzy przedsiębiorstwa zarządzającego siecią powinni przeprowadzać kontrolę tych ksiąg rachunkowych oddzielnie. Ponadto Królestwo Szwecji twierdzi, że koszty wspólne operatora sieci i innego przedsiębiorstwa powinny być zaliczane na rachunek tego pierwszego wyłącznie w części, która go obciąża. Operator sieci powinien opracować plan nadzoru i czuwać nad jego wykonaniem.

Komisja uważa jednak, że nie można uznać, iż jednoznaczny wymóg, co do organizacji i zarządzania, ustanowiony w art. 15 ust. 2 lit. b) i c), jest spełniony poprzez ustanowienie ogólnych zasad, dotyczących np. odrębnej rachunkowości kosztów lub innych ogólnych środków o charakterze restrykcyjnym.

Zdaniem Królestwa Szwecji wymóg funkcjonalnego rozdziału został również spełniony poprzez ustanowienie ogólnych przepisów dotyczących prawa spółek akcyjnych (aktiebolaglagen), zgodnie z którymi spółka dominująca i spółka zależna są odrębnymi osobami prawnymi i odrębnymi podmiotami prawa.

Zdaniem Komisji spółka dominująca, jako większościowy akcjonariusz, ma decydujący wpływ na spółkę lub spółki zależne, gdyż niektóre istotne kwestie podlegają decyzji akcjonariuszy. Spółka zajmująca się dystrybucją i jej zarząd nie mogą być niezależne od większości akcjonariuszy wyłącznie na podstawie prawa spółek. Ponadto fakt, że zintegrowane przedsiębiorstwo przestrzega przepisów prawa spółek akcyjnych w zakresie badania sprawozdań finansowych oraz ograniczenia przeniesienia aktywów, nie oznacza zdaniami Komisji, że wymogi dotyczące niezależnego zarządzania są spełnione. Komisja uważa, że prawidłowa transpozycja art. 15 ust. 2 lit. b) i c) zakłada ustanowienie wiążących przepisów odzwierciedlających jednoznacznie wymogi przewidziane w tym artykule, to znaczy gwarancję, iż zarząd spółki dystrybucyjnej może działać niezależnie od zintegrowanego przedsiębiorstwa energoelektrycznego w odniesieniu do dystrybucji i środków koniecznych do zagwarantowania działania, konserwacji i rozwoju sieci. Przepisy aktiebolaglagen nie spełniają tych wymogów.

Jak wynika z treści art. 23 ust. 2 lit. a) dyrektywa ustanawia system uprzedniego zatwierdzania taryf lub co najmniej metod stosowanych do ich wyliczenia lub ustanawiania. Królestwo Szwecji wyraźnie stwierdziło, że obecnie obowiązujące w Szwecji zasady wyliczenia taryf oraz kryteria jakim taryfy muszą odpowiadać są oparte na systemie kontroli a posteriori, ale że nowy system uprzedniego zatwierdzenia jest aktualnie rozważany i projekt ustawy w tym przedmiocie będzie prawdopodobnie przedłożony parlamentowi w czerwcu 2008 r.

Z przedstawionych powyżej względów Komisja uważa, że Królestwo Szwecji nie dokonało prawidłowej transpozycji dyrektywy 2003/54/WE do prawa krajowego, a w szczególności art. 15 ust. 2 lit. b) i c) oraz art. 23 ust. 2 lit. a) tej dyrektyw.

(¹) Dz.U. 2003 L 176, s. 37.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez le Tribunal administratif (Luksemburg) w dniu 26 czerwca 2008 r. — Miloud Rimoumi, Gabrielle Suzanne Marie Prick przeciwko Ministre des Affaires Étrangères et de l'Immigration

(Sprawa C-276/08)

(2008/C 236/11)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal administratif

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Miloud Rimoumi, Gabrielle Suzanne Marie Prick

Strona pozwana: Ministre des Affaires Étrangères et de l'Immigration

Pytania prejudycjalne

Czy wykładni art. 2 pkt 2 lit. a), art. 3 ust. 1 oraz art. 7 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE, zmieniającej rozporządzenie (EWG)

nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (¹) należy dokonywać w ten sposób, że dotyczą one jedynie tych członków rodziny, którzy uzyskali ten status przed dniem, w którym obywatel Unii, któremu pragną towarzyszyć lub do niego dołączyć, skorzystał z prawa swobody przepływu przyznanego mu w art. 39 traktatu WE, czy przeciwnie, każdy obywatel Unii, który skorzystał z przysługującego mu prawa swobody przepływu i osiedlił się w państwie członkowskim innym niż to, którego jest obywatelem, ma prawo do tego, by dołączył do niego członek rodziny, przy czym ten członek rodziny nie musi spełniać warunku związanego z datą nabycia tego statusu?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158 s. 77).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 30 czerwca 2008 r. — Société Moteurs Leroy Somer przeciwko Société Dalkia France, Société Ace Europe

(Sprawa C-285/08)

(2008/C 236/12)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société Moteurs Leroy Somer

Strona pozwana: Société Dalkia France, Société Ace Europe

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 9 i 13 dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe⁽¹⁾ sprzeciwiają się takiej wykładni prawa krajowego lub utrwalonego orzecznictwa krajowego, która umożliwi poszkodowanemu domaganie się naprawienia szkody wyrządzonej przedmiotowi przeznaczonemu do użytku profesjonalnego i używanemu zgodnie z jego przeznaczeniem, jeśli poszkodowany wykaże po prostu wystąpienie szkody, wadę produktu oraz związek przyczynowy między wadą a szkodą?

⁽¹⁾ Dz.U. L 210, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Milano (Włochy) w dniu 30 czerwca 2008 r. — Crocefissa Savia i in. przeciwko Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca i in.

(Sprawa C-287/08)

(2008/C 236/13)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale ordinario di Milano (Włochy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Crocefissa Savia, Monica Maria Porcu, Ignazia Randazzo, Daniela Genovese, Mariangela Campanella

Strona pozwana: Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca, Direzione Didattica II Circolo — Limbiate, Ufficio Scolastico Regionale per la Lombardia, Direzione Didattica III Circolo — Rozzano, Direzione Didattica IV Circolo — Rho, Istituto Comprensivo — Castano Primo, Istituto Comprensivo A. Manzoni — Rescaldina

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy władza ustawodawcza państwa członkowskiego Unii Europejskiej może przyjąć przepisy prawne rzekomo mające za cel dokonanie autentycznej interpretacji, które jednak w rzeczywistości wprowadzają retroaktywnie zmiany merytoryczne a w szczególności wiążą z przepisami prawnymi rzekomo interpretowanymi skutki inne niż te, które przepisom tym przypisywała większość orzeczeń sądów rozpoznających sprawy, co do istoty i ujednolicone orzecznictwo sądu kasacyjnego?
- 2) Czy czynnikiem wpływającym na odpowiedź na pytanie pierwsze może być możliwość zaklasyfikowania wspomnianych przepisów jako przepisów czysto interpretacyjnych a nie przepisów retroaktywnie wprowadzających zmiany, tak, aby odzwierciedlały one sposób, w jaki oryginalna wersja

przepisów była interpretowana przez mniejszość orzeczeń sądów rozpoznających sprawy, co do istoty, mimo iż odmienną interpretację wielokrotnie przyjął sąd kasacyjny?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, jakie skutki w kontekście oceny zgodności takich przepisów z prawem wspólnotowym a w szczególności z zasadami dotyczącymi rzetelności postępowań sądowych, wywołuje fakt, iż państwo członkowskie jest stroną postępowania i zastosowanie przepisów de facto obowiązujących wymaga od sądu rozpatrującego sprawę oddalenia żądań skierowanych przeciwko temu państwu członkowskiemu?
- 4) Jakie wskazówki odnoszą się do „nadrzędnych względów interesu publicznego” mogących usprawiedliwić — choćby w drodze odstępstwa w stosunku do odpowiedzi, która zasadniczo powinna być udzielona na pytania 1, 2 i 3 — uznanie retroaktywnych skutków przepisu prawnego dotyczącego spraw cywilnoprawnych i stosunków prywatnoprawnych, aczkolwiek ustanowionych z organem administracji publicznej?
- 5) Czy do względów tych zaliczyć można względy organizacyjne analogiczne w stosunku do tych, które zostały przywołane przez Corte di Cassazione Italiana (włoski sąd kasacyjny) w jego wyrokach nr 618/2008, 677/2008 i 11922/2008 w celu uzasadnienia — w szczególności ze względu na konieczność „regulacji daleko idącej restrukturyzacji organizacyjnej” — ustanowienia, 6 lat po dokonaniu przejścia przez państwo ATA (personelu administracyjnego, technicznego i pomocniczego) zatrudnionego przez władze lokalne, przepisów mających za cel regulację tej kwestii?
- 6) W każdym razie czy na sądzie krajowym spoczywa obowiązek określenia — w sytuacji, gdy prawo państwa członkowskiego nie zawiera w tej materii żadnych postanowień — „nadrzędnych względów interesu publicznego”, które — w zawisłej sprawie i jako odstępstwo od zasady równości broni w postępowaniu — mogą usprawiedliwić przyjęcie przepisów o działaniu retroaktywnym, mogących wpłynąć na wynik postępowania, czy też sąd krajowy powinien raczej ograniczyć się do oceny zgodności z prawem wspólnotowym względów, na które w sposób wyraźny powołuje się ustawodawca uzasadniając dokonany przez siebie wybór?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Luksemburg) w dniu 7 lipca 2008 r. — Irène Bogiatzi, po mężu Ventouras przeciwko Deutscher Luftpool, spółce Luxair SA, Wspólnotom Europejskim, Skarbowi państwa Wielkiego Księstwa Luksemburga, Le Foyer Assurances SA

(Sprawa C-301/08)

(2008/C 236/14)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Irène Bogiatzi, po mężu Ventouras

Strona pozwana: Deutscher Luftpool, spółka Luxair (luksemburska spółka żegluga powietrznej) SA., Wspólnoty Europejskie, Skarb państwa Wielkiego Księstwa Luksemburga, Le Foyer Assurances SA.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy Konwencja o ujednostajnieniu niektórych prawideł dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego podpisana w Warszawie w dniu 12 października 1929 r., w brzmieniu zmienionym w Hadze w dniu 28 września 1955 r., do której odwołuje się rozporządzenie (WE) nr 2027/97⁽¹⁾, stanowi część reguł wspólnotowego porządku prawnego, których interpretacja wchodzi w zakres właściwości Trybunału Sprawiedliwości na podstawie art. 234 WE?
- 2) Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 2027/97 z dnia 9 października 1997 r. w sprawie odpowiedzialności przewoźnik[ów] lotnicz[y]ch z tytułu wypadków lotniczych, w brzmieniu mającym zastosowanie w momencie, gdy miał miejsce wypadek, czyli w dniu 21 grudnia 1998 r., należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do kwestii bezpośrednio w nim nieuregulowanych, do lotu między państwami członkowskimi Wspólnoty nadal zastosowanie mają przepisy Konwencji Warszawskiej, w niniejszej sprawie jej art. 29?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i drugie, czy art. 29 Konwencji Warszawskiej, w związku z rozporządzeniem (WE) nr 2027/97, należy interpretować w ten sposób, że bieg ustanowionego w tym artykule dwuletniego terminu może ulec przerwaniu lub zawieszeniu oraz że przewoźnik lub jego ubezpieczyciel mogą odstąpić od tego terminu, czynnością traktowaną przez sąd krajowy jako stanowiącą uznanie odpowiedzialności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2027/97 z dnia 9 października 1997 r. w sprawie odpowiedzialności przewoźnika lotniczego z tytułu wypadków lotniczych (Dz.U. L 285, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Ischia (Włochy) w dniu 15 lipca 2008 r. — Rosalba Alassini przeciwko Telecom Italia SpA

(Sprawa C-317/08)

(2008/C 236/15)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Giudice di Pace di Ischia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rosalba Alassini

Strona pozwana: Telecom Italia SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy wspólnotowe zawarte w art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, dyrektywie 2002/22/WE⁽¹⁾, dyrektywie 1999/44/WE⁽²⁾, zaleceniu Komisji 2001/310/WE⁽³⁾ oraz dyrektywie 1998/257/WE⁽⁴⁾ są bezpośrednio wiążące i podlegają wykładni w świetle której spory „w zakresie komunikacji elektronicznej pomiędzy użytkownikami końcowymi i przedsiębiorcami, wynikające z nieprzestrzegania przepisów w zakresie usługi uniwersalnej i praw użytkowników końcowych, przewidzianych w przepisach ustawowych, uchwałach władz, warunkach umownych i karcie usług” (spory, o których mowa w art. 2 uchwały nr 173/07/CONS gwaranta), nie muszą stanowić przedmiotu obligatoryjnej próby zawarcia ugody, z braku której skarga do sądu jest niedopuszczalna, gdyż przepisy te przeważają nad normą wynikającą z art. 3 ust. 1 przywołanej uchwały władz gwarancyjnych w zakresie komunikacji?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. L 171, s. 12.

⁽³⁾ Dz.U. L 109, s. 56.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 115, s. 31 (Zalecenie Komisji).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Ischia (Włochy) w dniu 15 lipca 2008 r. — Filomena Califano przeciwko Wind SpA

(Sprawa C-318/08)

(2008/C 236/16)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Giudice di Pace di Ischia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Filomena Califano

Strona pozwana: Wind SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy wspólnotowe zawarte w art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, dyrektywie 2002/22/WE⁽¹⁾, dyrektywie 1999/44/WE⁽²⁾, zaleceniu Komisji 2001/310/WE⁽³⁾ oraz dyrektywie 1998/257/WE⁽⁴⁾ są bezpośrednio wiążące i podlegają wykładni w świetle której spory „w zakresie komunikacji elektronicznej pomiędzy użytkownikami końcowymi i przedsiębiorcami, wynikające z nieprzestrzegania przepisów w zakresie usługi uniwersalnej i praw użytkowników końcowych, przewidzianych w przepisach ustawowych, uchwałach władz, warunkach umownych i karcie usług” (spory, o których mowa w art. 2 uchwały nr 173/07/CONS gwaranta), nie muszą stanowić przedmiotu obligatoryjnej próby zawarcia ugody, z braku której skarga do sądu jest niedopuszczalna, gdyż przepisy te przeważają nad normą wynikającą z art. 3 ust. 1 przywołanej uchwały władz gwarancyjnych w zakresie komunikacji?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. L 171, s. 12.

⁽³⁾ Dz.U. L 109, s. 56.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 115, s. 31 (Zalecenie Komisji).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Ischia (Włochy) w dniu 15 lipca 2008 r. — Lucia Anna Giorgia Iacono przeciwko Telecom Italia SpA

(Sprawa C-319/08)

(2008/C 236/17)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Giudice di Pace di Ischia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lucia Anna Giorgia Iacono

Strona pozwana: Telecom Italia SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy wspólnotowe zawarte w art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, dyrektywie 2002/22/WE⁽¹⁾, dyrektywie 1999/44/WE⁽²⁾, zaleceniu Komisji 2001/310/WE⁽³⁾ oraz dyrektywie 1998/257/WE⁽⁴⁾ są bezpośrednio wiążące i podlegają wykładni w świetle której spory „w zakresie komunikacji elektronicznej pomiędzy użytkownikami końcowymi i przedsiębiorcami, wynikające z nieprzestrzegania przepisów w zakresie usługi uniwersalnej i praw użytkowników końcowych, przewidzianych w przepisach ustawowych, uchwałach władz, warunkach umownych i karcie usług” (spory, o których mowa w art. 2 uchwały nr 173/07/CONS gwaranta), nie muszą stanowić przedmiotu obligatoryjnej próby zawarcia

ugody, z braku której skarga do sądu jest niedopuszczalna, gdyż przepisy te przeważają nad normą wynikającą z art. 3 ust. 1 przywołanej uchwały władz gwarancyjnych w zakresie komunikacji?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. L 171, s. 12.

⁽³⁾ Dz.U. L 109, s. 56.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 115, s. 31 (Zalecenie Komisji).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Ischia (Włochy) w dniu 15 lipca 2008 r. — Multiservice Srl przeciwko Telecom Italia SpA

(Sprawa C-320/08)

(2008/C 236/18)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Giudice di Pace di Ischia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Multiservice Srl

Strona pozwana: Telecom Italia SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy wspólnotowe zawarte w art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, dyrektywie 2002/22/WE⁽¹⁾, dyrektywie 1999/44/WE⁽²⁾, zaleceniu Komisji 2001/310/WE⁽³⁾ oraz dyrektywie 1998/257/WE⁽⁴⁾ są bezpośrednio wiążące i podlegają wykładni w świetle której spory „w zakresie komunikacji elektronicznej pomiędzy użytkownikami końcowymi i przedsiębiorcami, wynikające z nieprzestrzegania przepisów w zakresie usługi uniwersalnej i praw użytkowników końcowych, przewidzianych w przepisach ustawowych, uchwałach władz, warunkach umownych i karcie usług” (spory, o których mowa w art. 2 uchwały nr 173/07/CONS gwaranta), nie muszą stanowić przedmiotu obligatoryjnej próby zawarcia ugody, z braku której skarga do sądu jest niedopuszczalna, gdyż przepisy te przeważają nad normą wynikającą z art. 3 ust. 1 przywołanej uchwały władz gwarancyjnych w zakresie komunikacji?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. L 171, s. 12.

⁽³⁾ Dz.U. L 109, s. 56.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 115, s. 31 (Zalecenie Komisji).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Hiszpania) w dniu 16 lipca 2008 r. — Ovidio Rodríguez Mayor, Pilar Pérez Boto, Pedro Gallego Morzillo, Alfonso Francisco Pérez, Juan Marcelino Gabaldón Morales, Marta María Maestro Campo i Bartolomé Valera Huete przeciwko Herencia yacente po Rafaelu De Las Heras Dávila, Sagrario de las Heras Dávila i Fondo de Garantía Salarial

(Sprawa C-323/08)

(2008/C 236/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de Madrid (Hiszpania).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ovidio Rodríguez Mayor, Pilar Pérez Boto, Pedro Gallego Morzillo, Alfonso Francisco Pérez, Juan Marcelino Gabaldón Morales, Marta María Maestro Campo y Bartolomé Valera Huete

Strona pozwana: Herencia yacente po Rafaelu De Las Heras Dávila, Sagrario de las Heras Dávila i Fondo de Garantía Salarial

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 51 hiszpańskiego Estatuto de los Trabajadores uchybia zobowiązaniom nałożonym dyrektywą Rady nr 98/59/WE ⁽¹⁾ z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych poprzez ograniczenie pojęcia „zwolnienia grupowe” do zwolnień z przyczyn ekonomicznych, technologicznych, organizacyjnych lub związanych z procesem produkcji, a nie obejmując tym pojęciem zwolnień ze wszystkich przyczyn niezwiązanych z pracownikiem?
- 2) Czy z dyrektywą Rady nr 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. jest również niegodny przepis zawarty w art. 49 ust. 1 lit. g) Estatuto de los Trabajadores, który przewiduje dla pracowników, którzy tracą pracę z powodu śmierci, przejścia na emeryturę lub niezdolności do pracy pracodawcy odprawę ograniczoną do jednomiesięcznej pensji, wyłączając ich z zakresu art. 51 tego aktu prawnego i naruszając przepisy art. 1, 2, 3, 4 i 6 przywołanej dyrektywy?
- 3) Czy hiszpańskie przepisy dotyczące zwolnień grupowych, a konkretnie art. 49 ust. 1 lit. g) i art. 51 Estatuto de los Trabajadores naruszają art. 30 Karty praw podstawowych

Unii Europejskiej oraz Wspólnotową kartę podstawowych praw socjalnych pracowników, przyjętą na posiedzeniu Rady Europejskiej w Strasburgu w dniu 9 grudnia 1989 r.?

⁽¹⁾ Dz.U. L 225, s. 16.

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-328/08)

(2008/C 236/20)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: U. Wölker i I. Koskinen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu dostosowania się do dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu ⁽¹⁾ oraz nie przekazując ich do wiadomości Komisji Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 30 kwietnia 2007 r.

⁽¹⁾ Dz.U. 2004 L 143, s. 56.

Postanowienie prezesa trzeciej izby Trybunału z dnia 3 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-365/06) ⁽¹⁾

(2008/C 236/21)

Język postępowania: włoski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 281 z 18.11.2006.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 6 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-31/08) ⁽¹⁾

(2008/C 236/22)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 79 z 29.3.2008.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2008 r. — Meyer-Falk przeciwko Komisji

(Sprawa T-251/06)

(2008/C 236/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Thomas Meyer-Falk (Bruchsal, Niemcy) (przedstawiciel: S. Crosby, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący zaskarża decyzję Komisji z dnia 6 listopada 2006 r., na mocy której odmówiono mu dostępu do dwóch dokumentów dotyczących zwalczania zorganizowanej przestępczości i reformy sądownictwa w Bułgarii. Przed wniesieniem skargi skarżący złożył wniosek o przyznanie pomocy w zakresie kosztów postępowania, który został uwzględniony przez Sąd Pierwszej Instancji postanowieniem z dnia 21 stycznia 2008 r.

Jako uzasadnienie skargi skarżący wskazał w pierwszej kolejności, że pozwana naruszyła zasadę dobrej administracji, ponieważ wniosek skarżącego o udzielenie dostępu do dokumentów nie został uwzględniony, mimo że dokumenty te zostały udostępnione publicznie, z wyjątkiem skarżącego.

Po drugie skarżący podnosi, że zastosowanie art. 4 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001⁽¹⁾ jest dotknięte oczywistym naruszeniem zakresu swobodnej oceny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2008 r. — X Technology Swiss GmbH przeciwko OHIM

(Sprawa T-273/08)

(2008/C 236/24)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: X Technology Swiss GmbH (Wollerau, Szwajcaria) (przedstawiciel: A. Herbertz, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Ipko-Amcor BV (Zoetermeer, Niderlandy)

Żądania strony skarżącej

- zmiana decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie R281/2007 — 4 i odrzucenie sprzeciwu

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „First-On-Skin” dla towarów z klasy 18, 23, i 25 (zgłoszenie nr 4 019 981)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Ipko-Amcor BV.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny znak towarowy „FIRST” dla towarów z klasy 25 (rejestracja na kraje Beneluksu nr 401 666), sprzeciw wniesiony wobec rejestracji dla klasy 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do kolidujących ze sobą znaków towarowych.

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2008 r. — Al-Aqsa przeciwko Radzie

(Sprawa T-276/08)

(2008/C 236/25)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Al-Aqsa (Heerlen, Niderlandy) (przedstawiciele: J. Pauw i M. Uiterwaal, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Rada ma obowiązek wypłacić skarżącemu odszkodowanie za poniesioną szkodę w wysokości 10 600 000 EUR wraz z odsetkami liczonymi do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie lub odszkodowanie w wysokości ustalonej przez Trybunał;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca żąda odszkodowania w związku ze szkodą, jaką w swoim przekonaniu poniosła z powodu umieszczenia jej decyzją Rady 2003/480/WE z dnia 27 czerwca 2003 r. ⁽¹⁾ w wykazie osób, wobec których ma zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 ⁽²⁾. Umieszczenie skarżącej w tym wykazie było następnie potwierdzane przy okazji każdej decyzji uaktualniającej.

Skarżąca twierdzi, że wskazane decyzje są niezgodne z prawem z wielu względów. Po pierwsze skarżąca wskazuje, że Trybunał stwierdził nieważność decyzji 2006/379/WE z dnia 29 maja 2006 r. ⁽³⁾ ponieważ nie spełniła ona obowiązku uzasadnienia ⁽⁴⁾. Skarżąca dalej stwierdza, że decyzje dotknięte są kilkoma błędami merytorycznymi i w tym względzie odwołuje się do zarzutów przedstawionych przez nią w sprawach połączonych T-327/03 i T-348/07 Al-Aqsa przeciwko Radzie ⁽⁵⁾.

Zdaniem skarżącej istnieją wystarczająco poważne naruszenia praw przyznanych jednostkom, które uzasadniają przyznanie odszkodowania. Szkodą poniesioną przez skarżącą obejmują

zarówno naruszenie dobrego imienia jak i szkodę niematerialną, za co Rada ponosi odpowiedzialność od dnia 28 lipca 2003 r., czyli daty wejścia w życie środków wspólnotowych.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2003/480/WE z dnia 27 czerwca 2003 r. wykonująca art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylająca decyzję 2007/445/WE (Dz.U. 2003 L 160, s. 81).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. 2001 L 344, s. 70).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2006/379/WE z dnia 29 maja 2006 r. wykonująca art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylająca decyzję 2005/930/WE (Dz.U. 2006 L 144, s. 21).

⁽⁴⁾ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie T-327/03 Al-Aqsa przeciwko Radzie.

⁽⁵⁾ Dz.U. 2003 C 289, s. 30 i odpowiednio Dz.U. 2007 C 269, s. 61.

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2008 r. — Bayer Healthcare przeciwko OHIM — Laboratorios ERN (CITRACAL)

(Sprawa T-277/08)

(2008/C 236/26)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bayer Healthcare LLC (Morristown, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: M. Edenborough, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Laboratorios ERN, SA (Sant Just Desvern, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji wydanej w dniu 5 maja 2008 r. przez Czwartą Izbę Odwoławczą OHIM (znaki towarowe i wzory) w sprawie R 459/2007- 4; oraz

— obciążenie OHIM lub Laboratoriom ERN, alternatywnie bądź solidarnie kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Bayer Healthcare LLC (dawniej „Mission Pharmacal Company”)

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „CITRACAL” dla towarów z klasy 5, zgłoszenie znaku nr 1 757 855

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Laboratorios ERN, SA (dawniej „Laboratorios Diviser-Aquilea, SL”)

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: hiszpański znak towarowy „CICATRAL” zarejestrowany pod nr 223 532 dla towarów z klasy 1 i 5

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w stosunku do wszystkich kwestionowanych towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Izba Odwoławcza błędnie oceniła dowody używania znaku towarowego, w szczególności, gdy chodzi o kwestię przedstawienia właściwego tłumaczenia listy towarów w stosunku do których używano znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie. Ponadto Izba Odwoławcza dokonała błędnej oceny kwestii występowania prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do kolidujących ze sobą znaków towarowych.

2008/583/WE z dnia 15 lipca 2008 r. ⁽¹⁾ („zaskarżona decyzja”) w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzję 2007/868/WE.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ponieważ żadna odpowiednia decyzja właściwego organu władzy nie uzasadniała w tym okresie włączenia nazwy skarżącej do wykazu organizacji terrorystycznych. Ponadto skarżąca twierdzi, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ponieważ miała ona zostać oparta na „nowych informacjach” oraz na decyzji wydanej przez właściwy organ władzy spoza Zjednoczonego Królestwa, a Rada nie przedstawiła skarżącej dowodów leżących u podstaw jej decyzji przed jej wydaniem. Wreszcie skarżąca podnosi, że Rada nie uzasadniła powodów, z jakich te informacje należało traktować jako nowe lub istotne.

Skarżąca dodaje, że zaskarżona decyzja została wydana bez dokonania właściwej oceny nowych informacji i bez zbadania, czy stanowiły one wiarygodne i konkretne dowody wskazujące na to, że skarżąca brała udział w działalności terrorystycznej.

Skarżąca wskazuje ponadto, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem jej prawa do przedstawienia stanowiska oraz jej praw podstawowych. Skarżąca stwierdza wreszcie, że zaskarżona decyzja została wydana w okolicznościach, które doprowadziły do nadużycia lub niewłaściwego wykorzystania procedur i kompetencji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2008 L 188, s. 21.

Skarga wniesiona w dniu 21 lipca 2008 r. — People’s Mojahedin of Iran przeciwko Radzie

(Sprawa T-284/08)

(2008/C 236/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: People’s Mojahedin Organization of Iran (Auvers sur Oise, Francja) (przedstawiciele: J.-P. Spitzer, adwokat i D. Vaughan, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2008/583/WE w zakresie dotyczącym skarżącej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca na podstawie art. 230 WE wnosi o stwierdzenie częściowej nieważności, w zakresie jej dotyczącym, decyzji Rady

Skarga wniesiona w dniu 23 lipca 2008 r. — Inditex przeciwko OHIM

(Sprawa T-292/08)

(2008/C 236/28)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Industria de Diseño Textil, SA (Inditex) (Arteixo, Hiszpania) (przedstawiciele: E. Armijo Chávarri i A. Castán Pérez-Gómez, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą był również: Roberto Fernando Marín Díaz de Cerio (Logroño, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej została wniesiona w terminie, z zachowaniem wymogów formalnych, z zachowaniem właściwych wymogów proceduralnych i stwierdzenie nieważności tej decyzji w odniesieniu do całości lub części towarów objętych odmową.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „OFTEN” (zgłoszenie nr 2 798 270) dla towarów i usług z klas 3, 9, 14, 16, 18, 25 i 35

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Roberto Fernando Marín Díaz de Cerio

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: hiszpańskie słowne i graficzne znaki towarowe „OLTEN” i hiszpański graficzny znak towarowy „OLTENWATCH” dla towarów z klasy 14

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: zasadniczo, naruszenie art. 61 ust. 1 i art. 62 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i pomocniczo, naruszenie art. 43 ust. 2 i 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.
